

Tekster: *Es 42,1-9, Rom 13,11-14, Luk 4,16-30*

Kl 10.30 i Rødding (Flemming spiller):

74 Vær velkommen

87 Det første lys

84 Gør døren høj

78 Blomstre som

Nadver: 438 Hellig, hellig, hellig

86.5 Kom bange sjæl

733 Skyerne gråne

Kl 14.00 i Vejby og 16.00 i Lihme (Louise spiller):

74 Vær velkommen

87 Det første lys

84 Gør døren høj

78 Blomstre som

733 Skyerne gråne

Han hed Salomo. Han stod i synagogen i Nazareth sammen med de andre unge mænd. De havde stillet sig lidt afsides. De gik egentlig ikke så meget op i det, de gamle stod og mumlede, mens de rokkede frem og tilbage. Men der bagerst i synagogen kunne de stå og hviske sammen om pigerne, de alle drømte om, eller væddeløbskameler eller våben, eller hvad de nu fandt på. Somme

tider kiggede en af de gamle hvast over på dem, og så rokkede de og mumlede på livet løs, indtil der var én der igen begyndte at hviske om Miriam, som han havde set bade i bækken, da han var ude at lede efter et lam der var blevet væk....

Nu skete der noget. Der var kommet en ung rabbi ind. Salomo syntes han skulle kende ham, Hvem var han nu? Jo, det var jo tømmerens søn, Jesus, der pludselig var gået hjemmefra sidste år. Han havde forladt værkstedet og Josef. Han var simpelthen bare skredet uden at sige farvel til nogen som helst. Nå, men Josef kunne nu også være noget sur i det. De havde vel ikke kunnet komme overens længere, nu Jesus var blevet så gammel, at han også ville have noget at skulle have sagt.

De gav ham en bogrulle deroppe foran. Så skulle Jesus altså læse op i dag. Gad vide hvordan Josef ville tage det. Salomo kiggede sig omkring, men kunne ikke få øje på Josef. Nu begyndte han der oppe. Det var Esajas's Bog, de havde givet ham. Han læste om Guds tid, der er kommet, om profeten der er fyldt af Guds ånd og som fortæller fattige godt nyt, om fanger der skal slippes fri, blinde der kommer til at se og undertrykte, der skal befries. Og så rullede han skriftrullen sammen, så ud over forsamlingen og sagde: "I dag er alt det her gået i opfyldelse". Alle klappede. Salomo og hans venner klappede også pligtskyldigst. Og Jesus tog ordet igen: "I tror sikkert, at jeg vil gøre en masse under og helbrede en masse mennesker her i Nazareth, som I har hørt jeg har gjort andre steder. Men det kan jeg ikke. Jeg ved godt hvad I tænker om mig her i Nazareth. I regner mig ikke for det skidt, I træder på. Sådan har det altid været.

Men hvor folk ikke tror på mig og stoler på mig, der kan jeg intet gøre! Alt det gode Esajas talte om bliver til virkelighed nu. Men det bliver ikke til virkelighed her!”

På et øjeblik slog stemningen i synagogen om. Mændene der lige havde været så glade for det stykke, Jesus læste op, begyndte at råbe og pifte. Salomo og nogle af de andre unge fyre, der pludselig øjnede en chance for at der ville komme lidt gang i den, rejste sig og masede sig hen imod Jesus for at give ham nogle bank, nu hvor de sådan halvt om halvt kunne mærke på de gamle, at de ikke ville stille sig i vejen for at han fik en afklapsning. Andre havde fået samme ide. Mængden af mænd skubbede og masede sig frem mod Jesus. Han rejste sig og begyndte at gå baglæns. Mængden pressede ham hen mod døren og ud. De skubbede og masede ham foran sig hen imod kanten af bjerget. Der var mange meters frit fald ned. Han ville slå sig ihjel, når de skubbede ham ud. Højere og højere råbte mændene. Var ikke længere enkelte individer. Det var som om de var smeltet sammen til én rasende organisme. Et dyr der kun havde én ting i hovedet: at dræbe, som en rasende tyr, der ville stange og mase og kvase til der kun var en klump at revet kød og knuste ben tilbage. Jesus stod helt ude på kanten med hovedet bøjet lidt fremover. Pludselig løftede han øjnene. Og Salomo der stod nærmest, så ham lige ind i øjnene. Uvilkårligt trådte han et skridt tilbage. Jesu øjne så lige ind i ham. Det var ikke vrede, der mødte ham i Jesu blik. Og da slet ikke angst. Hans øjne var i direkte modstrid med de hårde ord, han havde sagt for lidt siden. Og hans øjne var i direkte modstrid med det raseri der brændte i mængdens øjne. Der lå et lille smil og lurede i hans øjne. Og så en stor, stor

kærlighed. Et øjeblik var Salomo bange for at Jesus simpelthen ville træde hen og kysse ham. Og han veg endnu et skridt tilbage. Og det var ikke bare ham. Salomo så, hvordan mængden omkring ham blev presset baglæns som af en usynlig magt. Raseriet svandt fra deres øjne. Råbene forstummede. Længere og længere trak mængden sig tilbage. Nu begyndte folk også at trække til siden. Der åbnede sig en vej gennem folkemængden. Og uden at nogen vovede at krumme et hår på hans hoved gik Jesus frem gennem mængden og bort.

De næste dage kunne Salomo ikke slippe det, han havde oplevet. Og da han hørte, at Jesus var i nabobyen gik han derhen. Han måtte se ham igen. Manden der kunne besejre den rasende hob af mænd bare med et blik. Det var ikke svært at finde Jesus. For hele byen var tilsyneladende stimlet sammen omkring ham. I dag læste han ikke op. Han talte: "Elsk dem der forfølger jer. Velsign, dem der forbander jer. Slår nogen dig på den ene kind, så ræk også den anden kind frem mod ham. Lykkelige er de fattige. Lykkelige er de der sørger. Lykkelige er de der forfølges. For det skal alt sammen blive godt for dem." Mærkeligt. Hele tiden vendte han op og ned på al ting. Men hvis det er som han siger, så er der jo på den anden side håb altid. Lige meget hvor sort det ser ud. Var det måske alligevel som profeterne havde sagt, at Gud holder alt i sin hånd. Og at Gud somme tider vender hånden, så det der var op kommer ned og det der var ned kommer op. Så blinde kommer til at se. Så fattige hører godt nyt. Og så fanger slippes fri. Var det det, han havde ment i Nazareth forleden: der er ingen der har forrang i kraft af sig selv. Ikke fordi man hører til en bestemt by eller et bestemt folk, eller en bestemt samfundsklasse. Er det virkelig sådan at alt afhænger af

Gud. At man intet kan gøre for at redde og sikre sig selv. Men at ens skæbne og lykke ligger i Guds hånd og afhænger af, hvordan Gud vender hånden?

Nu talte han igen, Jesus. "Husk, at Gud er jeres far i himlen, der elsker jer!" sagde han. "Der er ikke en fugl, der falder til jorden uden at jeres far i himlen er med den. Tror I så han vil svigte og glemme jer? Nej! Hvert eneste hår på jeres hoveder har han tal på! Tro på Gud. Stol på Gud. Lad bare alt det komme, der vil komme. Gud er der. Han holder jeres liv og lykke i sin hånd. Han slipper jer aldrig i evighed. For han vil at I skal leve evigt sammen med mig i hans rige."

Salomo kunne ikke rumme mere. Han gik mens Jesus endnu talte. Mens han fjernede sig på vej tilbage mod Nazareth bar vinden Jesu stemme efter ham som et sidste kærtegn: "Glæd jer og fryd jer. For jeres løn skal være stor i himmelen!"

Der gik et par år, før han så ham igen. Salomo var rejst til Jerusalem for at holde påske. Mens han var der, hørte han, at Jesus var kommet til byen. Han var blevet kendt i mellemtiden. Der blev snakket om ham i byen. Profeten fra Galilæa, kaldte de ham. Og folk havde jublet og råbt Hosiana, da han red ind i byen forleden. Men nu var stemningen vendt. Folk var rasende på ham. En forræder kaldte de ham. En romerven. Salomo kom til at tænke på første gang han hørte ham i synagogen i Nazareth. Hvordan stemningen også var slået om på et øjeblik, da det gik op for folk at det ikke var deres snævre interesser, Jesus var kommet for at tjene.

Salomo lagde mærke til, hvordan folk pludselig begyndte at strømme i en og samme retning. Som var de i ét nu forvandlet til én organisme, et dyr der travede af sted drevet af et instinkt dybt i dets indre. Og Salomo lod sig suge med. Nu hørte han et råb. Et takfast råb. Som en tromme, der dunkede en ophidsende rytme gennem byen, en rytme, der rev alle med sig: "Kors-fæst-ham! Kors-fæst-ham! Kors-fæst-ham!" Råbet gav ham kvalme. Den kogende, ophidsede, svedende, brølende folkemængde, fik det til at vende sig i ham. Han brød ud af mængden. Og gik sin vej.

Om eftermiddagen så han ham for sidste gang. Han hang på korset. Hans ansigt var strimet af blod fra tornene, de havde kronet ham med. Kroppen var ét blodigt kød efter piskeslagene. Blodet dryppede fra hans hænder. Han var ligbleg. Men hans brystkasse der gispende pumpede for at få luft viste at han endnu levede. To andre var korsfæstede ved siden af ham. Den ene af dem råbte hæst med en stemme, der var brudt af smerte og angst: "Jesus! Husk mig når du kommer i dit rige!" Da løftede Jesus sit ansigt og åbnede de ophovnede øjne. Og Salomo så det igen. Blikket der havde fået den rasende mængde til at vige tilbage i Nazareth. Blikket med det lille smil i øjenkrogen og den afgrundsdybe kærlighed, der skinnede gennem hans øjne. Salomo troede et øjeblik at en hær af engle ville hvirvle ned fra himlen og kæmpe for ham. At naglerne ville falde ud af hans hænder, korset vælte og Jesus igen gå sin vej midt gennem folkemængden som den gang i Nazareth. Men det eneste der skete var, at Jesus med besvær åbnede munden. Han tog ligesom tilløb et par gange. Så hørte

Salomo ham sige: "Jeg lover dig: allerede i dag skal du være med mig i Paradis."

Salomo gik. Han kunne ikke klare mere. Men ordene blev ved at køre rundt i hans hovede. De slap ham aldrig. Og når han lå og ikke kunne sove, så han for sig Jesu øjne: det lille smil i øjenkrogen og den dybe, dybe kærlighed. Og det var som om hans øjne var to åbninger i universet. Som var det virkeligheden selv, der så ham gennem Jesu øjne.

Amen.